

IK ZOU DAAR EEN BOEK KUNNEN OVER SCHRIJVEN DE CHARMES VAN DAGELIJKSHEID (vervolg)

woensdag 8 januari 1958

Vandaag is tante Irma overleden. Ze was geboren in 1904, dus tien jaar ouder dan moeder. Ze behoorde tot de Drongense tak van de familie en woonde er in de Steenhuisdreef. Haar echtgenoot is Jules Vangansbeke. Ze hebben een zoon en een dochter. Met die ooms en tantes heb ik altijd minder contact gehad dan met de andere die in Gent of Evergem of Belzele wonen. Nochtans ben ik bij tante Mat, zoals ze door iedereen werd genoemd, altijd met plezier op bezoek geweest. Het was zeker geen onaangenaam mens (Van broers en zusters Goethals, moeder inclusief, is er niemand echt hartelijk of uitbundig... en zij maakte daar geen uitzondering op, maar toch, het had erger gekund.), ze zei altijd wel iets vriendelijks en ik kreeg er ook meteen limonade of fruit aangeboden. Nonkel Jules is een heel zachte man. Net als tante Mat werkte hij in La Lys, zij als spinster en hij als meestergast. Ik heb er enkele keren met genoegen op staan toekijken hoe hij in zijn hof bezig was. Ik heb moeder nog horen vertellen dat hij jaren geleden, nog voor de oorlog, tamelijk verslaafd was aan het kansspel Ankers en Zonnen (een verboden spel dat in de buurt van een café werd gespeeld, er moest altijd iemand op de uitkijk staan om een seintje te geven als er onraad dreigde)... wat hem uiteraard veel geld heeft gekost. Moeder: "hij heeft tante Mat arm gemaakt met zijn verslaving!" Hij is ook een goed boogschutter geweest en hij heeft zich nog tot keizer geschoten. Ik kan begrijpen dat je oprecht verdriet hebt als je broer of zuster overlijdt, zeker omdat tante Mat maar 54 is geworden, maar moeder reageert daar toch wel heel overdreven op. (De betekenis van het woord "geluk" is moeder totaal onbekend, blijde gebeurtenissen laten haar tamelijk onverschillig. Rampen en ander onheil is het enige waar ze fel op reageert.) Ze zit hier nu al de hele avond afwisselend tranen met tuiten te schreien en te snotteren... en nochtans was ze niet uitermate intiem met haar zuster, die ze overigens maar een of twee keer per jaar zag... en ik heb haar nooit iets horen vertellen uit haar kindertijd, waarbij haar zuster een rol zou hebben gespeeld. Of hebben zussen die tien jaar in leeftijd van elkaar verschillen niets met elkaar te maken? Ik hou al mijn hart vast voor de dag van de begrafenis... al zal er van dat groot verdriet na de maaltijd, als het bier en de jenever op tafel komen, niet veel meer te merken zijn, vrees ik.

dinsdag 14 januari 1958

Vanmorgen was het zo koud dat ik een dikke sjaal rond mijn hals en voor mijn

mond heb gewikkeld voor ik op mijn bromfiets stapte. Brrr! Met voorovergebogen hoofd tegen de snijdende wind in.

Pats! Op de hoek van de Geraniumstraat te laat de melkauto gezien die uit de Cliviastraat kwam gereden en daar behoorlijk hard tegenaan gebotst. Gevallen, eerder gestruikeld, geen lichamelijk letsel... maar mijn voorwiel is wel naar de vaantjes en, wat erger is, de voorvork is verwrongen. De melkboer maakte geen problemen over het deukje in zijn bumper en was er meer over bekommerd of ik me geen pijn had gedaan. De bromfiets terug naar huis geduwd en met de tram naar school.

Toen Marcel vanavond thuiskwam, heeft hij de schade bekeken: een nieuw voorwiel en de voorvork moet rechtgetrokken worden. Om eerlijk te zijn: mijn bromfiets is zo goed als naar de vaantjes omdat het levensgevaarlijk is met een bromfiets te rijden waarvan de voorvork ooit verwrongen is.

donderdag 16 januari 1958

De Citroën doet het al enkele weken niet meer en omdat Marcel niet dadelijk de nodige goedkope vervangstukken heeft gevonden en er geen geld meer wil aan uitgeven om hem te herstellen, staat hij daar in het poortgebouw te verkommeren in afwachting dat er een koper op afkomt. Moeder heeft gezegd dat hij hem beter dadelijk naar een autokerkhof zou brengen, maar daar wil hij niets van horen. "Die auto is nog geld waard... maar je moet de juiste man vinden." Het is te vrezen dat er niet zoveel juiste mannen rondlopen die voor zo'n versleten en wellicht nog moeilijk te herstellen Citroën belangstelling hebben.

Vanaf vandaag rijdt Marcel met een grijsblauwe Renault 4CV, die hij vorige week in occasie heeft gekocht. Hij heeft af en toe ook met zo'n autootje van Gent Tax gereden, al heb ik hem al herhaaldelijk horen zeggen dat hij voor het gebruik als taxi liever met een grote Chevrolet rijdt dan met zo'n klein bakske. Voor persoonlijk gebruik volstaat zo'n klein bakske blijkbaar wel. We hebben er vanavond eens even mee rondgereden en terug thuis mocht ik ermee rijden tot het einde van de straat en terug... niet erg krachtig, maar het loopt wel lekker.

maandag 27 januari 1958

Ik ben blijkbaar niet de enige die niet goed kan tellen. De architecten kunnen het al evenmin. Aanvankelijk was berekend dat er voor de bouw van het Ato-mium 1.100 ton staal zou nodig zijn. Nu blijkt dat er minstens 2.000 ton nodig

is. Aanvankelijk zou de kostprijs 85 miljoen frank bedragen, nu is dat al 70 miljoen frank meer. Twee keer 100% mis... dat is geen fout meer, dat is je reinste onkunde en onbekwaamheid. Oorspronkelijk was het de bedoeling het Atomium na het sluiten van Expo 58 af te breken. Om de kostprijs te amortiseren heeft men nu een akkoord bereikt met de stad Brussel om het Atomium nog tien jaar te laten staan en het commercieel uit te baten, net zoals de Eiffeltoren te Parijs. Misschien moeten ze het wel tientallen jaren laten staan vooraleer die bollenwinkel volledig is afbetaald.

Dat vinden wij als brave Belgen allemaal goed en wel, maar toch blijf ik er als boosaardige Belg bij dat de verantwoordelijke architecten niet kunnen tellen. Nooit bij Mickey in de klas gezeten en moeten overzitten voor wiskunde? Het had hen beslist deugd gedaan.

donderdag 30 januari 1958

We wisten het reeds langer dat de Belgen grote, zo niet de grootste soepeters zijn (800 miljoen liter per jaar)... maar sedert ook de voedingsindustrie dat weet en over de nodige technische kennis beschikt, kon het natuurlijk niet langer uitblijven dat er ook klaargemaakte en ingeblikte soep op de markt zou worden gebracht. De huisvrouwen kunnen een keuze maken uit tomaten, groenten, erwten en kervel. Moeder heeft daar ook van gehoord, maar ze trekt meteen een gezicht en schudt het hoofd: zij zweert bij de soep die ze zelf klaarmaakt zoals ze het ooit van haar moeder heeft geleerd (en ik, die onveranderlijk de boodschappen doe, ik ken de ingrediënten: soepvlees, een mergpijp, benen en groenten) en soepen in blik zullen hier nooit op tafel komen.

-Maar je hebt dat toch nog niet geproefd!

-Ik wil daar zelfs niet van proeven. Dat trekt op niets en dat komt hier niet binnen!

Moeder is, zacht uitgedrukt, niet erg soepel in die zaken en zeker wat eten betreft-maar ook nog voor veel andere zaken waaronder Marcel en ik af en toe te lijden hebben-is ze beslist niet bereid toegevingen te doen of haar vastgevoerde mening te herzien. Iets nieuws kan niets anders betekenen dan dat het smakeloos is en op niets trekt... en daarmee is de zaak afgehandeld. Als ik ooit soep uit blik wil eten, zal dat moeten gebeuren bij een vrouw die bereid is dat voor mij klaar te maken. Bij Meetje zal dat dus ook wel niet het geval zijn... en met enige andere vrouw ben ik niet zo intiem dat ik haar kan vragen mij soep uit blik voor te schotelen. Merde, waar kan ik dan met mijn vraag terecht? Zo vlug mogelijk trouwen met een vrouw die onkundig of te lui is om soep te koken en enkel weet van soep in blik.

maandag 3 februari 1958

Het wetsvoorstel betreffende de verplichte winkelsluiting op zon- en feestdagen werd in de Kamer goedgekeurd met 95 stemmen voor en 85 stemmen tegen, zes parlementsleden onthielden zich. Dat is dus maar nipt de helft van de politici die er voorstander van is! Waarom heeft men de winkeliers niet zelf laten stemmen? Die rustdag is hen, wat mij betreft, van harte gegund, al zal het toch wel eigenaardig zijn op zondag niet meer terecht te kunnen in het winkeltje op de hoek. Moeder, net als alle andere huisvrouwen, zal op zaterdag moeten weten wat ze op zondag nodig heeft om het eten klaar te maken, want mij om een pakje boter of een fles azijn sturen kan niet meer.

Als het zo doorgaat kunnen ze de zondagen helemaal van de kalender schrappen, want als je niet naar de mis of een voetbalwedstrijd gaat, blijft er echt niets meer over dat de moeite loont om ervoor op te staan. Een mens is toch niet gemaakt om uit zijn bed te stappen om een hele dag te rusten!

woensdag 5 maart 1958

Dank zij de tussenkomst van koning Leopold en prinses Liliane zijn vanmiddag twee volwassenen en zes kinderen naar Boston vertrokken om daar door een hartspecialist te worden behandeld of geopereerd. Een van de kinderen is de zestienjarige Freddy Van Autryve. (Op dat moment zei die naam me natuurlijk helemaal niets... maar toen ik van 1976 tot 1983 in de Ham 95 woonde, was diezelfde hartpatiënt van 1958 mijn buurman. Hij woonde twee huizen verder en was de zaakvoerder van een drukkerij.)

zondag 16 maart 1958

Mijn zwarte suède schoenen hebben althans aan de bovenkant hun beste tijd gehad, maar moeder heeft er iets op gevonden zodat ik ze toch nog een tijdje kan dragen. Ettelijke keren na elkaar heeft ze de haarzijde van het leder met schoensmeer ingewreven en opgeblonken... en nu zien ze er bijna als blinkende lederen schoenen uit. Wel iets ruiger dan echt lederen schoenen.

zondag 6 april 1958

De afgelopen week zijn Antoine en ik naar Parijs geweest. De treinticketten heen en terug hadden we vooraf gekocht, maar verder hadden we ieder niet



Artistieke houding met pijp in de Jardin des Tuileries

meer dan 1.000 Bef. en wat wisselgeld op zak. We dachten dat dat wel zou volstaan om een week in de lichtstad door te brengen, maar we hebben werkelijk moeten schrapen en ons veel moeten ontzeggen om rond te komen. Onze eerste zorgen toen we in de stad-met-de-magische-aantrekkingskracht aankwamen: een weekabonnement kopen voor het openbaar vervoer, want bus en metro zijn onontbeerlijke vervoermiddelen in zo'n grote stad (dat betekende meteen al een flinke hap uit onze al zo schaarse middelen) en de jeugdherberg vinden, die aan de rand van de stad is gelegen. Zeven dagen ononderbroken onvergetelijke indrukken. Nagenoeg alle kerken (een uitdrukkelijke wens van Antoine) en musea bezocht: die eigenaardige, ons tot nu toe onbekende geur in de metro; lange wandelingen gemaakt langs de eindeloze boulevards, straten en kaden (waar we op een avond een koppeltje passeerden en de jongen had ongegeneerd zijn hand in de blouse van zijn vriendin); iedere dag een keer naar een zelfbedieningsrestaurant op de Boulevard de Clichy voor het goedkoopste koud schoteltje-waar we allebei voor het eerst in ons leven een ons totaal onbekende vrucht, een olijf, in onze mond hebben gestopt, die we dadelijk weer hebben uitgespuugd- en voor de rest stokbrood al dan niet met beleg; een week lang het besef dat we nog heel groen en onbemiddeld waren, maar tegelijk ook dat we hier in een wereldstad rondliepen en onze eigen baas waren... het gevoel erbij te horen, in tegenstelling tot de andere jongens van de klas, die dat allemaal nog niet hebben meegemaakt; de prachtige namiddag in het kasteel en het park van Versailles, waar we op de vijver een boottochtje hebben gemaakt; de Eiffeltoren, die we van de grond af hebben bekeken en via de trappen tot de eerste verdieping hebben beklommen; Jardin des Tuile-

ries en bezoek aan het Musée du Jeu de Paume; de Place du Tertre, waar we hoopten Vincent Van Gogh of Toulouse-Lautrec of enige andere wereldberoemde schilder tegen het lijf te lopen; het ontelbaar aantal keren dat we met de metro van hot naar her en terug zijn gereden en op de achterbalkons van de prehistorische bussen hebben gestaan; Antoine die het maar niet kon uitgelegd krijgen dat hij een Spa wou en dan maar met geluiden en zijn handen bruisend water heeft uitgebeeld... tot hij een Perrier kreeg; het enorme kerkhof Père-Lachaise waar we de graven van al die verschrikkelijk beroemde kunstenaars hebben bezocht; onze stille bewondering voor het graf van Napoleon in het Hotel des Invalides; de dag dat we heel vroeg zijn opgestaan om de marktdrukte mee te beleven in en rond Les Halles (maar waar we jammer genoeg niet over de nodige fondsen beschikten om onszelf de volgens kenners obligate ajuinsoep aan te bieden of ons enig ander vertier te veroorloven... waar nochtans ruimschoots de gelegenheid toe is, want het krioelt hier van de mooie en lelijke, jonge en oudere, dikke en dunne vrouwen, die hun diensten aanbieden); de meestal uitdagend maar soms ook raar aangeklede hoertjes van alle formaten, gewichten, leeftijden en kleuren die in sommige buurten met hele zwermen op de stoep staan te wachten; de meestal ronduit smerige clochards die zowat overal in de straten rondzwerven en in de metro of onder de bruggen een slaappleats zoeken; de Arabische moskee, waar we de gids een schaamteloos kleine fooi hebben gegeven; de ernst van de petanquespelers op een pleintje in hun ondervest en met opgerolde mouwen; de man die in het Louvre de Mona Lisa stond na te schilderen; de boekenbakken van de bouquinisten; de gotische beelden van Notre-Dame (in een winkeltje in de buurt heb ik een duivelskop, een plaasteren afgietsel van een spuyer gekocht) en de overwelldigende en mateloos mooie glasramen van la Sainte-Chapelle; de avond dat ik in de Rue des Martyrs door een jong hoertje vriendelijk werd aangesproken en ik, onervaren jongeling, die van de verrassing zo beduusd was dat ik niet wist wat te antwoorden en hoofdschuddend ben voortgestapt; iedere avond weer zo lang mogelijk in de stad blijven rondhangen om pas met de laatste metro naar de jeugdherberg terug te keren... tot op een nacht onze veldbedden, net zoals alle ander bedden trouwens, bezet waren en er niets anders opzat dan de slapende Duitsers een duwtje te geven en te vragen een beetje op te schuiven zodat we naast hen konden gaan liggen, het dagelijks natellen van het nog overblijvende geld... tot we de laatste dagen zo arm waren, dat we in het station zelfs onze muntstukken hebben omgewisseld.

Ik kon me best voorstellen dat, als je eenmaal van Parijs hebt geproefd, het heel gemakkelijk zou zijn om hier voor de rest van je leven te blijven hangen... maar dan moet je ofwel een avonturier ofwel een begenadigd kunstenaar zijn... en zo'n drang naar roem of zo'n avonturier of onbezonnen jongeling ben ik nu ook weer niet dat ik me in die valstrik zou laten vangen.

Onervaren, onkundig en onbemiddeld zou er niets anders opzitten dan onder de bruggen te slapen en te bedelen of te stelen om in leven te blijven... en dat is een prijs die ik niet bereid ben te betalen, zeker niet voor een levenssituatie waar ik nog niet rijp voor ben... en waar ik waarschijnlijk nooit de voorkeur zal aan geven. Dromen is één zaak, doen een andere.

maandag 7 april 1958

Mijn bromfiets was al enige tijd hersteld, maar een voorvork die eenmaal verwrongen is, krijg je nooit meer goed. Dat word ik zeer goed gewaar als het geregend heeft. Eigenlijk is het een onverantwoord gevaarlijk voertuig en het is al verschillende keren ter sprake gekomen dat het verstandiger zou zijn hem te verkopen. Het schitterendste idee kwam opnieuw van Marcel; i.p.v. een bromfiets zou ik beter een Vespa kopen. Ik hou dan ook al een tijdje de krant in de gaten en in de krant van zaterdag heb ik eindelijk iets gevonden: in de Frans Spaestraat wordt een tweedehands Vespa 125 cc te koop aangeboden. Marcel met de auto en ik met de bromfiets daarheen. Een oudere man, naar mijn mening veel te oud om nog met een Vespa te rijden... ziet er een sluw ventje uit dat zich met allerlei handeltjes en duistere zaakjes bezighoudt. De Vespa staat een eindje verder in een garagebox. Hij is al enkele jaren oud, maar de man beweert dat hij volledig in orde is. Als je dat niet gewoon bent, moet je wel opletten dat je je evenwicht bewaart want de motor zit zonder tegenwicht aan de rechterkant. Uiteindelijk overeengekomen dat we de Vespa kopen en dat hij mijn bromfiets overneemt. (We hebben hem uiteraard niet verteld dat de voorvork niet meer in orde is; hij zal ons al evenmin vertellen als er iets met de Vespa niet in de haak is.) Ik heb voldoende geld meegebracht, de koop kan dus dadelijk worden afgesloten. Omdat ik nog niet weet hoe het moet, zal Marcel met de Vespa en ik met de auto naar huis terugkeren. Er moet weliswaar nog een nummerplaat worden aangevraagd en de verzekeringspapieren moeten in orde worden gebracht, maar dat belet niet dat ik hier in de straten achter de Grensstraat alvast wat kan oefenen. Ik moet toch weten of hij inderdaad in orde is en of het al dan niet gemakkelijk is ermee te rijden.

donderdag 17 april 1958

Vandaag wordt te Brussel Expo 1958, waaraan 53 landen en tal van internationale organisaties deelnemen, door koning Boudewijn plechtig geopend. Het is de eerste wereldtentoonstelling na de oorlog, de eerste na die van New York in 1939. Het voornaamste doel van de tentoonstelling is getuigenis af te leggen

van ons tijdperk. In de meest concrete vormen worden de meest uiteenlopende bedrijvigheden van onze tijd in het licht gesteld. De culturele en morele problemen, evenals de wetenschappelijke en technische vooruitgang zullen op de voorgrond worden geplaatst. Er is geen onderscheid op godsdienstig, filosofisch of raciaal gebied. Alle volkeren die deel hebben aan het patrimonium van het mensdom zullen gelijke rechten hebben om zich beter te doen kennen. De slogan van de tentoonstelling: "Balans der wereld voor een humaner wereld". Dat klinkt allemaal heel fraai... maar zou die werelddtentoonstelling niet in de eerste plaats georganiseerd worden om het inrichtende land de gelegenheid te geven zich helemaal op te frissen en te vernieuwen... en tegelijk een flinke stuiver te verdienen aan de nationale en vreemde bezoekers? Eén vraagje nog: in welke mate zal de gemiddelde Belg beter worden van Expo 58? In welke mate de wereld zal humaner worden, is een vraag die ik zelfs niet durf te stellen.

zaterdag 19 april 1958

Hoe Marcel dat allemaal voor mekaar krijgt lijkt soms een raadsel... maar hij doet het! Hij heeft in café De Kroon, op de hoek van de Rooigemlaan en de Brugsesteenweg, met de patron staan praten over water en bootjes... ze zijn tijdens het gesprek bij de Drie Leien aanbeland... en raad eens wat er uiteindelijk uit de bus is gekomen? De patron van café De Kroon heeft daar in een van de straatjes een buitenhuisje omgeven door een tamelijk grote hof, maar hij is met handen en voeten gebonden aan zijn café en kan daar praktisch nooit heen gaan... als hij af en toe eens het gras afrijdt en het huisje een beetje bewoont en onderhoudt, mag Marcel het huisje gebruiken zonder er een frank huur voor te betalen. Vanmiddag is hij samen met moeder naar de Drie Leien gereden om haar het huisje eens te laten zien... en toen ze terugkwamen, zei moeder dat het inderdaad de moeite loonde; een heel mooie hof met een paar bomen en vooral veel struiken en bloemen... een huisje met alles erop en eraan, een overdekt terras met tafels en stoelen, een keuken, een berghok, er is wel geen electriciteit, je moet je dus behelpen met butagas en petroleumlampen... en je kunt er ook blijven slapen want er staat een bed, maar er moet wel eens grondig schoongemaakt worden... het geheel is omringd door een hoge haag en afgesloten met een hek. Een mooi buitenhuis... mocht je dat willen huren, je zou er heel wat voor moeten betalen. Dat wil ik een dezer dagen ook eens gaan bekijken, want dat je daar kunt wonen en slapen... dat klonk dadelijk heel aanlokkelijk in mijn oren.

zaterdag 3 mei 1958

Vandaag is op de hoek van het Wilsonplein en de Vlaanderenstraat hotel-restaurant-taverne Parkhotel geopend. (Voor de Eerste Wereldoorlog was dat “In de Afgang van de Reizigers”... en na die oorlog “Hôtel de la Paix”.) Behalve het aangenaam interieur en het voortreffelijk restaurant is het zeer grote en mooie terras op het Wilsonplein een bijzonder aantrekkelijke plaats om even uit te blazen of gewoon van de zon te genieten. (Wat ik in de tientallen volgende jaren, net zoals talloos veel Gentenaars e.a. gasten, herhaaldelijk heb gedaan.) Een standingvol etablissement, zoals er te Gent zo goed als geen tweede te vinden was.

(Vijfendertig jaar later werd het hotel, samen met de bioscopen Century en Select, het Coliseum in Art Nouveaustijl van architect Geo Henderick en het hele huizenblok tegen de grond gekeild om plaats te maken voor een weinig origineel, ouderwets aandoend en van alle goede smaak gespeende betonnen mastodont die, op de plaats van het vroegere Parkhotel en de bioscopen, dienst doet als administratief gebouw van de provincie Oost-Vlaanderen en winkelcentrum op drie verdiepingen. Waar vroeger de terrassen waren en het aangenaam toeven was, is er nu een lege, stenen vlakte met een fontein of wat daar moet voor doorgaan in dezelfde stijlloze stijl. De Gentenaars noemen het spottend het “Ceaucescu plein”)

woensdag 28 mei 1958

Als herder van de christelijke kudde voelt Mgr. Calewaert zich in geweten verplicht de gelovigen van het bisdom Gent naar waarheid voor te lichten met betrekking tot de gewetensplicht bij de aanstaande verkiezingen. De linkse regering heeft vier jaar het bewijs geleverd dat ze de invloed van de kerk en de katholieke levensbeschouwing op de samenleving wil uitschakelen. De onrechtvaardige schoolpolitiek in ons land en in de kolonie spreekt duidelijke taal. De linksen verklaren onomwonden dat zij de huidige regeringsformatie, die hoofdzakelijk door haar antichristelijke strekking wordt samengehouden, na de verkiezingen wil behouden. De linkse partijen hopen met de steun van de communisten en door de verdeeldheid onder de katholieken nogmaals de overmacht te krijgen. De uitslag van de verkiezingen zal bepalen of de gelovigen in ons land hun heiligste rechten in het openbaar leven nog kunnen doen gelden. Met aandrang vraagt de bisschop aan iedere gelovige zijn christelijk geweten te raadplegen en zijn kiesplicht te vervullen op een manier die hij voor God kan verantwoorden. God geve dat de vrees voor een antichristelijke politiek weldra tot het verleden behore!

Als je het mij vraagt, bemoeit de bisschop zich met aangelegenheden die hem als geestelijke geen fluit aangaan, gedraagt hij zich als een laag-bij-de-gronds demagoog, spreekt hij over de heiligste rechten van de katholieken alsof de rechten van de andersdenkenden a priori verwerpelijk en des duivels zijn, vind ik het moreel ronduit verwerpelijk dat hij er het Opperwezen aan te pas brengt om de mensen de schrik op het lijf te jagen.

zondag 1 juni 1958

Op het einde van de Grensstraat woont François, een goede kennis van Marcel. Een vriendelijk man die behalve onbepaald ander werk dat hij af en toe verricht de reputatie heeft een uitstekend kleermaker te zijn. Maar hij is ook een dronkaard en vooral een verschrikkelijke luiaard (al zijn we dat laatste pas achteraf te weten gekomen).

Omdat ik tijdens de grote vakantie van vorig jaar tamelijk veel geld heb verdiend in de schrijnwerkerij en dat geld vooraf voor kleren was bestemd, heeft moeder me in oktober of november bij die man gestuurd om de maat te nemen voor een nieuw kostuum. Hij heeft me allerlei stoffen laten zien en ik heb iets lichtbruins met een fijn streepje gekozen. Heel mooi. Heel nieuw. Het zal een prachtig kostuum worden. Hoe vaak ik niet bij die man ben gaan aanbellen! Hij was nooit thuis... en als hij thuis was, had hij altijd een excuus. Volgende week zou hij er zeker aan beginnen. Tot er een paar weken geleden dan toch eindelijk een beetje schot in de zaak kwam... en omdat ik hem niet gerust heb gelaten en zijn oren van zijn kop heb gezeurd, was het kostuum gisteren in de namiddag eindelijk klaar. Toegegeven: het is een prachtig kostuum, het werkstuk van een meester kleermaker. Een mooie beloning voor dat lange wachten. Om tiptop in orde te zijn, ben ik dadelijk een mooie das gaan kopen. Gisteravond heb ik het kostuum voor het eerst gedragen... en toen ik thuis kwam heb ik de jas aan de kapstok en de broek mooi in de plooi in de keuken op een stoel gehangen.

Stel je de ontreddering voor van moeder toen ze vanmorgen opstond! Diane had de broek van de stoel getrokken... ze meegesleept naar de zetel... en er de hele nacht liggen op slapen. Zeker te groot om op te vreten! Er is gelukkig helemaal niets aan de hand met die broek en het is zo'n goede stof dat ze niet eens uit de plooi is. Eens flink borstelen en alles is vergeten. Diane heeft wel een flink pak rammel gekregen.

zondag 15 juni 1958

Het appartement hierboven is sinds donderdag opnieuw bewoond. Een gezin

dat uit de Geraniumstraat komt. Ik ken die mensen van ziens. Moeder kent die vrouw, die Clarisse heet, beter omdat ze net als zij in 1914 te Evergem is geboren en omdat ze samen naar de lagere school zijn geweest. Haar eerste man is in 1944 te Neuegamme om het leven gekomen en heeft daarbij niet alleen een weduwe maar ook een legioen kinderen achtergelaten. Zij is de absolute bazin thuis; sommige kinderen hebben ook iets te vertellen, maar haar tweede echtgenoot, Maurice, mag zijn mond niet opendoen, al is het hem met veel verwijten wel toegestaan dat hij tabak pruimt en dus naast zijn zetel een spuwbak heeft. Dat legioen kinderen dan... waar haar zoon Julien ons de afgelopen dagen reeds alles over verteld heeft. De oudste heet Hendrik, een reus van een man, mijnwerker van beroep, hij reed met een Harley Davidson (die ik heel vaak voor het café op het Elizabethpleintje heb zien staan), maar in augustus van vorig jaar is hij met die motor verongelukt. Julien, de tweede, is in de eerste plaats textielarbeider maar hij heeft ook al dertien andere stielen uitgeoefend. Van 1954 tot begin dit jaar is hij broeder geweest bij de Minderbroeders te Vaalbeek, maar nu werkt hij in een vlasspinnerij. Een wat simpele, lieve, goedhartige en bereidwillige jongen, die de afgelopen drie dagen al meer beneden bij ons heeft gezeten dan boven bij zijn familie. Moeder zegt dat hij eigenlijk een vrouw had moeten zijn want hij gedraagt zich als een huismoe-dertje: hij regelt het huishouden, doet de boodschappen en maakt het eten klaar. Waren er nog kleine kinderen, hij zou ze de papfles geven. Dan zijn er Firmin en Lucien: de ene zegt niet veel en zien we bijna niet, de andere is dan weer zo'n krachtmens als zijn oudste broer en hij is na Clarisse de tweede baas in huis. En toen kwamen de meisjes. Antoinette is van 1941 en Suzanne van 1942. Ze werken allebei in de textielfabriek op de Ryhovelaan. De jongste is een mooi wild kind gekruid met de vulgariteit van een volksmeisje... en dat had ik van het eerste ogenblik uiteraard in de gaten. Tenslotte is er nog een dochter, in 1944 geboren, maar die verblijft in een gesticht te Lovendegem. Nogal wat volk samen... we vragen ons af waar die allemaal te slapen worden gelegd.

woensdag 25 juni 1958

Waar ik alleen of met iemand van de klas gaarne eens ga is café Niagara in het stukje straat langs de Leie naast de Vleeshuisbrug. Een toffe patron... en zijn vrouw of vriendin, een welgeschapen aantrekkelijke vrouw, die het leven al van alle kanten moet hebben bekeken, is nog toffer. Ze babbelt, ze lacht, ze speelt gaarne met de teerlingen en de kaarten, ze is vriendelijk voor iedereen en ze schept zo'n warme sfeer in het cafeetje dat het een plezier is er te vertoeven.

Vandaag zijn we op schoolreis geweest en omdat het de hele dag warm en dorstig is geweest-de stijve meneer Van Onsem heeft zelfs net als wij een ijsje staan likken- en vanavond nog steeds zo'n mooi weer was, ben ik er met Jean Pierre, die in het Van Crombrughe Genootschap woont, eens heen gegaan. Jean Pierre deed nogal opschepperig over de hoeveelheid bier die hij kan drinken, tot een klant aan de toog met hem een weddenschap afsloot. Als hij 10 glazen Rodenbach in een uur kon drinken, betaalde de klant... als hij mislukte, moest hij zelf betalen, of liever, moest ik hem voorschieten want zoveel geld had hij niet op zak. Maar Jean Pierre zei zelfverzekerd dat dat niet het geval zou zijn. Tot het zesde en het zevende glas zag het ernaar uit dat hij daar inderdaad zou in slagen... maar halverwege het achtste glas holde hij plotse-ling naar buiten om over de reling een grote plas bier in de Leie te kotsen. De klant zei smalend: "Zie je wel dat je nog niet kunt drinken, jongen!" En de cafébazin, die geamuseerd had staan toekijken, vroeg of hij zich goed voelde. Ik mocht uiteraard de verloren weddenschap betalen... en besefte tegelijk dat ik het geld slechts in schijfjes zou terugkrijgen. Ofwel kun je drinken ofwel kun je dat niet... en als je dat niet kunt, moet je niet zo'n grote mond opzetten en zeker geen weddenschappen afsluiten die je bij verlies niet kunt betalen.

Daniël VAN RYSSEL
('t vervolgt)

HERMAFRODIET TE KIJK IN 1669

De Gentse schepenen van de Keure lieten dd. 12 februari 1669 in hun resolutieboek notuleren (1): *(De schepenen van de Keure ordonneren alle officieren ende allebardieren deser stede hiertoe aensocht sijnde uijt den huijse ende herberghe ghenaeamt het wit peerd ghestaen in den haudtbriel, promtel(ijck) te doen vertrecken mitsg(aede)rs buijten de poorten deser voors(eijde) stede te leden sekere engelsche vrouwpersoon hermaphrodite dewelcke men verstaet haer binnen de voors(eijde) huijse infamel(ijck) laet visiteren mitsg(aede)rs alle andere persoonen wesende van haerl(ieden) compagnie, ende heml(ieden) serieusel(ijck) interdiceren meer binnen deser stede te commen op pene van gheeselijnghe ende voorder arbitraire conectie. Actum int collegie den XII febr. 1669.)*